

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Hyross Virág ügyvéd (címe által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felperesnek, dr. Bacsek György ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. december 9. napján meghozott, 19.P.24.296/2009/14. számú ítélete ellen az alperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kihirdetett ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét, amely az alperes további jogsértéstől való eltiltásáról szóló rendelkezést is tartalmazza, helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek 200.000 (kettőszázezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 180.000 (száznolcvanezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az I. és II. rendű felperesek sérelmezve az alperes által kiadott ... című napilapban, valamint az általa üzemeltetett ... internetes oldalon, ..., napján, ... napján

megjelent cikkekben foglaltakat, annak megállapítását kérték, hogy az alperes megsértette emberi méltóságukat, a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait. Kérték az alperes eltiltását a további jogsértéstől, valamint megfelelő elégtételadásra kötelezését.

Ezen túlmenően az I. rendű felperes 5.000.000 forint, míg a II. rendű felperes 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés iránti igényt is előterjesztett az alperessel szemben.

Előadták, hogy az alperes írásaiban kétségbe vonta az I. rendű felperes előadását gyermeke édesapjának kilétével kapcsolatosan, oly módon mintha csak kitalált történetet hangoztatna. Úgy állította be az eseményeket, mintha a gyermek egy egyéjszakás kalandból fogant volna. Majd azt a látszatot keltette, hogy amikor az apával találkozót beszéltek meg, elmenekült volna a szembesítés elől. Mindezek a II. rendű felperesre is kiható közlések voltak, mert az édesapjának tisztázatlanságáról volt szó a cikkekben, és úgy állították be az eseményeket, mintha apát kellett volna keresni neki, illetve egy úgynevezett egyéjszakás kaland nem kívánt következménye lenne.

Az alperes a felperesek keresetének elutasítását indítványozta.

Arra hivatkozott, hogy az újságírói szakma szabályainak betartásával járt el, munkatársai a tőlük elvárható gondosságnak megfelelően mutatták be az érintettek álláspontjait. A cikkben szereplő operaénekes szavait megfelelően adta vissza. Utalt a felperesek közszereplői mivoltára, amelyre tekintettel nekik az átlagosnál jelentősebb kritikát is viselniük kell. Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperesek nem igazolták azt, hogy nem vagyoni hátrányaik kifejezetten a sérelmezett cikkekben foglaltakkal kapcsolatban keletkeztek.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa kiadott ... című napilapban a ...-i szám címlapján a „...”, „...”, valamint a 9. oldalon „...” című cikkben

- valótlanul állította, hogy a II. rendű felperes édesapja az I. rendű felperes miatt hagyta volna el az országot,
 - valótlanul híresztelte, hogy a II. rendű felperes édesapjának semmi köze nem lenne az I. rendű felpereshez,
 - valótlanul híresztelte, hogy a II. rendű felperes édesapja lelövással fenyegette volna meg az I. rendű felperest,
 - valótlanul híresztelte, hogy az I. rendű felperes hazudott volna gyermeke édesapjának személyéről,
 - olyan hamis látszatot keltett, hogy az I. rendű felperes az apaság tekintetében kitalált történeteket hangoztatott volna,
- megsértette az I. rendű felperes emberi méltóság és becsület védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy ugyanazon újságcikkben az alperes azzal, hogy

- valótlanul híresztelte, hogy nem lenne tisztázott a II. rendű felperes édesapjának személye,
- valótlanul híresztelte, hogy nem az I. rendű felperes által megjelölt személy lenne a II. rendű felperes édesapja,

megsértette a II. rendű felperes jóhírnév és emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa kiadott ... című napilap ...-i számának 10. oldalán megjelent a „...” című cikkben

- olyan hamis látszatot keltett, hogy az I. rendű felperes kitalált történetet terjesztene gyermeke édesapjáról, és az az apára nézve is szégyen lenne,

megsértette az I. rendű felperes jóhírnév és emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes azzal, hogy ugyanezen cikkben olyan hamis látszatot keltett, hogy ne lenne tisztázott az édesapjának személye, ezért apát kéne keresni számára, illetve, hogy ő az édesapja által szégyellt személy volna,

megsértette a II. rendű felperes jóhírnév és emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa üzemeltetett „...” honlapon közzétett „...” című cikk tekintetében azzal, hogy az írást az I-II. rendű felperesek fényképével illusztrálta, olyan hamis látszatot keltett, hogy az I. rendű felperes egyéjszakás kalandot folytatott volna gyermeke édesapjával, és a cím az I. rendű felperes személyére is vonatkoztatható lenne,

az alperes megsértette az I. rendű felperes jóhírnév és emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy ugyanezen cikkben az alperes azzal, hogy olyan hamis látszatot keltett, hogy a II. rendű felperes a címben jelzett kapcsolat nyomán születhetett, megsértette a II. rendű felperes jóhírnév és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az általa kiadott ... című napilap ...-án a címloldalon, illetve a 9. oldalán a „...”, illetve a „...” című cikkekben

- olyan hamis látszatot keltett, hogy az I. rendű felperesnek tartania kellene a gyermeke édesapjától, illetve, hogy az apa személye tisztázatlan lenne,
- olyan hamis látszatot keltett, hogy az I. rendű felperes hazudott volna gyermeke apjának személyéről, és a valóság elől menekülne,
- valótlanul híresztelte, hogy ez az I. rendű felperes gyermeke édesapját zaklatná,

megsértette az I. rendű felperes jóhírnév és emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes azzal, hogy ugyanezen cikkben olyan hamis látszatot keltett, hogy nem lehetne tudni, hogy ki a II. rendű felperes édesapja, megsértette a II. rendű felperes jóhírnév és emberi méltóság védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Az elsőfokú bíróság a kihirdetett ítéletben az alperest a további jogsértéstől eltiltotta, ezt a jogkövetkezményt azonban a feleknek kézbesített, írásba foglalt ítélet nem tartalmazta.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül a megállapított jogsértésekért magánlevélben fejezze ki sajnálkozását az I-II. rendű felpereseknek.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 2.000.000 forintot és ennek 2009. június 25. napjától a kifizetés napjáig járó, a késélemmel érintett naptári félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamatát.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű felperesnek 1.000.000 forintot és ennek 2009. június 25. napjától a kifizetés napjáig járó, a késélemmel érintett naptári félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamatát.

Az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan az I. és II. rendű felperesek keresetét elutasította.

Úgy rendelkezett, hogy a peres felek a képvisellel járó költségeiket maguk viseljék.

A le nem rótt 480.000 forint kereseti illeték viseléséről úgy határozott, hogy abból az I. rendű felperes 150.000 forintot, az alperes 225.000 forintot köteles a Magyar Államnak külön felhívásra megfizetni, míg a fennmaradó 105.000 forint kereseti illetéket a II. rendű felperes személyes költségmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, 7. § (1) bekezdését, 54. § (1) bekezdését, 59. § (1) bekezdését, 61. § (1) és (2) bekezdéseit, az Európai Emberi Jogi Egyezmény 8. Cikkének 1., 2. pontját, 10. Cikkének 1. pontját, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, a 76. §-át, 78. § (1)-(2) bekezdését, 85. § (1) bekezdését, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (5) bekezdését, 4. § (1) bekezdését, 163. § (1), (2), (3) bekezdését, a 164. § (1) bekezdését, a 206. § (1) és (3) bekezdéseit, valamint a Legfelsőbb Bíróság PK 12., 14. számú állásfoglalásait és az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB, 36/1994. (VI. 24.) AB határozatait.

A sérelmezett kitételek vizsgálata alapján a következőket fejtette ki.

A ... -i írása a címlapon és a 9. oldalon

Az elsőfokú bíróság a jogsértést megállapította azon alperesi közléssel kapcsolatosan, hogy az I. rendű felperes elüldözte ... operaénekest az országból. Rámutatott, hogy az alperes a mástól származó értesülés továbbadásáért is objektív felelősséggel tartozik. Álláspontja szerint a gyermek születésének, valamint az operaénekes külföldi munkájának objektív adatából ellenőrizni lehet az eseményeket, amelyet azonban az alperes elmulasztott. Az állítás objektíve valótlan és egyben sértő tartalmat is hordoz, egyrészt sérti az I. rendű felperes emberi méltóságát, másrészt jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, mert úgy tünteti fel, mint aki az operaénekest zaklatja, alaptalanul nevezi gyermeke apjának és az operaénekes tönkretételére törekedne. Megjegyezte, hogy az alperes nem ajánlotta fel a nyilatkozó személy tanúkénti meghallgatását, esetleg írásbeli nyilatkozatát, mint bizonyítékot.

Az elsőfokú bíróság a jogsértést megállapította azon alperesi közléssel kapcsolatosan is, hogy a cikk szerinti állítólagos apának a gyermekhez semmi köze ne lenne. Ezzel összefüggésben értékelte a felperesi oldalról csatolt apaságot elismerő hivatalos nyilatkozatot. Ehhez képest az elsőfokú bíróság megítélése szerint objektíve valótlan annak az állítása, hogy nem a nevezett személy a gyermek apja, ez pedig sérti az I. rendű felperes emberi méltóságát és jóhírnévét, mert ez lényegileg azt jelenti, hogy az I. rendű felperes azt sem tudja, hogy ki a gyermeke apja.

Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá a jogsértést azon alperesi közlésekkel kapcsolatosan is, melyek arra vonatkoztak, hogy az I. rendű felperes hazudott volna az apaság kérdésében, foggal-körömmel ragaszkodott a kitalált történetéhez, és csak a saját meséje lenne a gyermekének apjával kapcsolatos előadás.

Objektíve valós tény volt, hogy az újságban nyilatkozó személy a gyermek apja. Az a körülmény, hogy a nyilatkozó esetlegesen nem mondott igazat, nem menti a sajtószerv objektív felelősségét. Rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű felperes édesapja kilétének kérdése nem olyan, hogy arról a közvéleménynek feltétlenül tudnia kell, a közönség kívánságának kielégítése nem minősül közérdeknek.

Az elsőfokú bíróság megállapította a kettős jogsértést az I. rendű felperes lelövésének kilátásba helyezésével kapcsolatos nyilatkozattal összefüggésben is. A megfogalmazás egyértelműen arra utal, hogy az I. rendű felperes hazudott volna a gyermek származását illetően, ez azonban a kifejtettek alapján objektíve valótlan állítás volt az alperes részéről.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint sértették a II. rendű felperes jóhírnévét és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát azok az alperesi közlések, mely szerint az édesanyja elüldözte volna Magyarországról az édesapját, illetőleg hogy a nyilatkozó azzal fenyegetőzne, hogy lelövi az édesanyját, ha csak a közelébe megy

valamint azzal, hogy az édesapja csak egy fantom, akinek a kilétét nem lehet ismerni, és az édesanyja hazudott volna a származását illetően, valamint a nyilatkozó csak egy interjút adott az édesanyja részére és, hogy az édesapjának egy kutyához is több köze van, mint az édesanyjához.

Az apasági elismerő nyilatkozatból az apaság egyértelműen tisztázódott, és ez alapján megállapítható, hogy a II. rendű felperes édesapja a lapban nyilatkozó személy,

A ... című napilap ...-ai cikke (...)

Az elsőfokú bíróság alaposnak találta a sérelmezett cikk azon közléseit, hogy az I. rendű felperes apát keres a lánya számára és, hogy kétségbe vonható, amit az apa kilétével kapcsolatosan az I. rendű felperes állít és, hogy az I. rendű felperessel folytatott kapcsolat szégyen lenne.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint ezek nem tekinthetők kedves, humoros megjegyzéseknek, az I. rendű felperes megítélésével kapcsolatos esetleges ellentétes álláspontok sem jogosítják fel az alperesi sajtószervet arra, hogy családi kötelek tekintetében valótlan és sértő állításokat fogalmazzon meg. Az a közlés, hogy szégyen lenne az I. rendű felperessel való kapcsolatba kerülés, még a véleménynyilvánítás szintjén is indokolatlanul bántó, sértő és megalázó megfogalmazás.

Az elsőfokú bíróság az ezzel a cikkel összefüggő II. rendű felperesi igényt is alaposnak találta. Megítélése szerint személyiségi jogot sértő a gyermekkel szemben annak valótlan állítása, hogy részére apát kéne keresni, vagyis hogy az apjának a személye ne lenne tisztázott. Sértő az is, hogy édesapjának, akár édesanyja révén is szégyellnie kellene, ezért a kettős jogsértést a II. rendű felperes javára is megállapította.

A napján megjelent „...” című cikke

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a cikk azt a látszatot kelti, mintha az I. rendű felperes olyan személy lenne, aki kikényszerítette ... apaságát, és a gyermek egy éjszakai kalandból származna. A felperes fényképének elhelyezése, illetőleg az a közlés, hogy a cikk megírásának oka a felperesek ügye lett volna, alkalmas annak a látszatnak a keltésére, mintha a sérelmezett cikk a felperesek személyére is vonatkoztatható lenne.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I. rendű felperes emberi méltóságát és jóhírnevét is sérti a közlés, ami még véleménynyilvánítás esetén is kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, sértő és megalázó.

Az elsőfokú bíróság a cikkel kapcsolatosan a II. rendű felperes jogsérelmét is megállapította. A gyermek személyiségi jogait is sérti az olyan típusú megfogalmazás, mely arra vonatkozik, hogy az édesapja által nem kívánt módon született.

A ... -i számában megjelent cikk

A cikkel kapcsolatosan sérelmezett közléseket az elsőfokú bíróság egységesen vizsgálta és a kérelmet döntő mértékben alaposnak ítélte. Úgy foglalt állást, hogy a cikk egésze alkalmas volt olyan hamis látszat keltésére, hogy az I. rendű felperesnek tartania kellene gyermeke apjától, illetőleg hogy az apa személye tisztázatlan lenne, és olyan hamis látszatot keltett, hogy az I. rendű felperes a magyarországi sajtóban korábban hazudott volna gyermeke apjának személyéről, és a valóság elől menekülne. A megállapította a jogsértést azzal kapcsolatosan is, hogy az I. rendű felperes zaklatná a gyermeke édesapját. Megjegyezte az elsőfokú bíróság, hogy az alperes nem kérte a nyilatkozó tanúkenti meghallgatását. A meghallgatott ..., a cikk szerzője úgy nyilatkozott, hogy híven közölte a ... által elmondottakat. Az újságíró érdektelen tanúnak nem tekinthető, másrészt a mástól származó értesülés továbbításáért is felelősség terheli a sajtószervet. A jogsértések egyben sértik az I. rendű felperes jóhírnevét és emberi méltóságát is.

Nem találta jogsértőnek az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes szempontjából azt a közlést, hogy jogi képviselője mit nyilatkozott, mert ebben a tekintetben az I. rendű felperes keresetösségi joga hiányzott.

A cikkel kapcsolatosan megállapította az elsőfokú bíróság a II. rendű felperes jóhírnevének és emberi méltóságának sérelmét azzal a közléssel kapcsolatosan, hogy ne lehetne tudni, hogy ki az édesapja.

Nem találta azonban jogsértőnek az elsőfokú bíróság az alperes azon közlését a II. rendű felperes tekintetében, hogy édesanyja nyaralni vitte, miközben édesapja miattuk tért haza. E tekintetben a II. rendű felperesnek keresetösségi joga nincsen, hiszen a sérelmezett kitétel az I. rendű felperesre vonatkozik kizárólag.

Jogkövetkezmények

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a), b) és c) pontjaira utalással a jogsértéseket megállapította, a további jogsértéstől az alperest eltiltotta, illetőleg elégtétel adására kötelezte. Utóbbi tekintetében hivatkozott arra, hogy a bírói gyakorlat alapelve az, hogy általában ugyanolyan nyilvánosságot kell biztosítani az elégtételadásnak, mint amilyen körülmények között a jogsértés bekövetkezett. Úgy ítélte meg, hogy a felperesek számára előnyösebb, ha a téma ismételt felidézése helyett az alperes magánlevél formájában kér elnézést a jogsértésekért. A felperesek azonban maguk dönthetnek arról, hogy ezt a bocsánatkérést nyilvánosságra hozzák-e.

Az I. és II. rendű felperesek nem vagyoni kártérítési igényével kapcsolatosan az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy mindkét felperes tekintetében a jogsértés tárgyi súlya jelentős. A felperesek személyének megítélése szempontjából lényeges az, hogy az I. rendű felperes tudatában van-e annak, hogy ki a gyermeke apja, vagy pedig tudatosan félrevezeti a nyilvánosságot, és a

gyermek számára sem közömbös, hogy édesapja személyét illetően milyen nem valós közlések látnak napvilágot.

Az elsőfokú bíróság széles körű tanúbizonyítást folytatott le a felperes indítványára, és ... - az I. rendű felperes testvére, a II. rendű felperes nagynénje - mindenben megerősítette az I. rendű felperes előadását. Hasonló tartalommal nyilatkozott ... - az I. rendű felperes kozmetikusa - tanú is, aki a II. rendű felperes esetében hangulatváltozást észlelt az adott időszakban. Hitelt érdemlően nyilatkozott arról, hogy a negatív hatások az alperesi cikkekhez kötődtek. Meghallgatta továbbá az elsőfokú bíróság ...t, a II. rendű felperes osztályfőnökét, aki érdektelen tanúként számolt be arról, hogy a II. rendű felperes tökéletesen tisztában volt édesapjának személyével, ugyanakkor a cikkek megjelenésének időszakában bekövetkeztek negatív változások. Beszámolt továbbá az I. rendű felperes idegessé válásáról a kérdéses időszakban.

Értékelte az elsőfokú bíróság ... hozzátartozó előadását, aki szerint mindkét felperest rosszul érintették az alperesi írások, és különösen az I. rendű felperest viselte meg idegileg a cikksorozat. Beszámolt arról, hogy a II. rendű felperes előtt tudott volt és tisztázott volt édesapjának személye, közös kép is készült velük. ... tanú is megalázónak érezte az I. rendű felperesre nézve a cikkeket, és előadta, hogy az I. rendű felperes különösen érzékeny azokra az írásokra, melyekben a gyermekén keresztül kritizálják őt. ... tanú beszámolt arról, hogy a cikkek miatt olyan programok maradtak el, amelyeket ő szervezett volna I. rendű felperes részvételével.

Az elsőfokú bíróság a körülmények értékelésével az I. rendű felperes részére 2.000.000, míg a II. rendű felperes részére 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítést állapított meg.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a jogalap és az összegszerűség együttes vizsgálata alapján a felperesek az alperessel azonos arányban lettek pervesztesek, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése határozott a perköltségről.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperesek keresetének teljes elutasítását, valamint első- és másodfokú költségben való marasztalásukat. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, és a felperesek nem vagyoni kártérítésre irányuló kereseti kérelmének elutasítását kérte. Harmadlagosan pedig az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasítását indítványozta.

Az alperes előadta, hogy az elsőfokú bíróság a ...-i cikkel kapcsolatosan nem értékelte kellőképpen ... tanúvallomását, és ezzel megsértette a Pp. 206. § (3) és 221. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezéseket. Nem értékelte az elsőfokú bíróság azt a körülményt, hogy a cikk kelte korábbi, mint a teljes hatályú apai elismerő nyilatkozat, másrészt a korábbi időperiódusban a bulvársajtó többször foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy ki a II. rendű felperes édesapja. ... nem kívánta, hogy a

felpereseket bármilyen módon összefüggésbe hozzák vele. A ...val folytatott telefonbeszélgetés tekintetében ... újságíró is tanúként nyilatkozott.

... nem kívánt tanúskodni ebben a perben, ez azonban az alperes terhére nem értékelhető. A cikkben az I. rendű felperest is megszólaltatták, és nyilatkozata teljes egészében közlésre került.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felperesek közszereplői mivoltával kapcsolatos nyilatkozatát kellőképpen nem vette figyelembe. E tekintetben a II. rendű felperes életkora nem kizáró körülmény.

Az alperes a ...-ai cikkel kapcsolatosan is arra hívta fel a figyelmet, hogy az apaság kérdése egyértelműen legkorábban ...-án, a teljes hatályú apai elismerő nyilatkozattal vált tisztázottá.

A ...-i cikkel kapcsolatosan rámutatott az alperes, hogy mind az I., mind a II. rendű felperes közszereplőnek minősülnek, és ilyen igényrel tűnnek fel egyre több alkalommal a honi sajtóban. Amennyiben a közszereplők privát szférái bizonyos területeinek feltárásához hozzájárulnak, úgy közéleti igényt elégítenek ki, és közszereplést végeznek. Utalt arra, hogy a közszereplőről kedvezőtlen véleménynyilvánítás, értékítélet önmagában akkor sem alapoz meg személyiségvédelmet, ha az túlzó, vagy felfokozott érzelmeket tükröz. Hivatkozott arra, hogy abban az esetben, ha a másodfokú bíróság a II. rendű felperes tekintetében azt állapítaná meg, hogy nem közszereplő, vegye figyelembe, hogy a II. rendű felperes érintettsége kétséges, mert személyére vonatkozó közlést közvetlenül egyetlen újságcikk sem valósított meg. Hivatkozott a gyermek osztályfőnökének perbeli nyilatkozatára is.

Az alperes a ...-ei cikkekkel kapcsolatosan kifejtette, hogy az apa személye ekkor még nem volt tisztázott, és az akkor hatályos, sajtóról szóló jogszabály „alapos feltárás” követelményének eleget téve kereste meg az érintetteket, köztük az I. rendű felperest is.

Rámutatott továbbá, hogy álláspontja szerint a II. rendű felperes keresetőségi joga egyik cikk esetében sem áll fenn.

Az alperes a megítélt nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatosan azon az állásponton volt, hogy az alperesi újságírók a sajtótörvény rendelkezéseinek megfelelően jártak el, az I. rendű felperest is megszólaltatták, nyilatkozatát közreadták, és maga az I. rendű felperes is úgy nyilatkozott, hogy az alperesi lappal jó viszonyt ápol, rendszeresen nyilatkozik. Az állított nem vagyoni hátrányok nem bizonyítottak. Felvetette, hogy a felperesek által hivatkozott hátrányok nem az alperesi újságcikkek nyomán keletkeztek, így a felperesek által felajánlott bizonyítékok a kártérítési összegek alátámasztására nem lehetnek alkalmasak.

Abban az esetben, ha a nem vagyoni kártérítés alkalmazását a másodfokú bíróság helyesnek tartaná, az alperes arra hivatkozott, hogy azok mértéke nem felel meg az arányosság követelményének.

Az I. és II. rendű felperesek fellebbezési ellenkérelmükben kérték az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és az alperes perköltségben marasztalását.

... tanúvallomásaival kapcsolatosan kifejtették, hogy az csak a ... napján megjelent cikkel volt kapcsolatban, és ezzel összefüggésben pedig az elsőfokú bíróság teljes egészében megállapította a jogsértést, helyesen utalva arra, hogy a II. rendű felperes édesapjának külföldi tartózkodása egy egyszerű utánajárás nyomán megállapítható lett volna, amit azonban az alperes elmulasztott.

Kifejtették, hogy nincs jelentősége annak, hogy az apai elismerő nyilatkozatot hivatalosan a II. rendű felperes édesapja mikor tette. Tény ugyanis, hogy a szülők között sosem képezte vita tárgyát az apaság, az, hogy ez csak később vált hivatalossá, annak köszönhető, hogy az alperes beavatkozott a felperesek családi életébe.

Felhívták a figyelmet arra, hogy bár az alperes azt állította, hogy a cikkekben ... nyilatkozatait adta közre, mégsem élt bírói felhívás ellenére sem ... tanúként való meghallgatására vonatkozó indítvánnyal. Ezzel szemben azonban ... tanúvallomásaival igazolta azt, hogy ... sosem tett olyan nyilatkozatokat, mint amelyet az alperes közreadott.

Önmagában az a tény, hogy az alperes a sérelmezett közlések mellett a felperesi nyilatkozatokat is megjelentette a cikkekben, nem mentesíti az alperest a jogsértő tartalom miatti felelősség alól. Utalt továbbá arra, hogy felhívta az alperest, hogy jogsértő tartalmú közlésektől tartózkodjon, ezt azonban semmibe véve, az alperes a cikkeket megjelentette.

Bizonyítottá vált továbbá az eljárás során az, hogy a II. rendű felperes szülei mindvégig jó viszonyt ápoltak, és éppen az alperesi magatartás miatt vált szükségessé az apai elismerő nyilatkozattal a II. rendű felperes érdekeinek védelme, ehhez azonban polgári peres eljárást nem kellett kezdeményezni, azt az édesapa önként teljesítette.

A felperesek szerint téves az alperes azon hivatkozása, hogy a II. rendű felperesre, mint gyermekre az alperesi cikkek éppen a gyermekkorúság miatt nem tartalmaznak kedvezőtlen véleménynyilvánítást, illetőleg jogsértést.

A felperesek kifejtették, hogy az alperes figyelmen kívül hagyta azt a körülményt, hogy állításaival jogtalanul egy család életébe gázolt bele. Nem volt semmifajta jogosultsága az alperesnek arra, hogy a II. rendű felperes édesapjának kilétét kutassa, majd pedig az édesapa kilétét megkérdőjelezze.

Az alperesnek a nem vagyoni kártérítés alkalmazásával és összegszerűségével kapcsolatosan kifejtett álláspontjával összefüggésben előadta, hogy a felperesek életére a mai napig negatív hatással vannak az alperesi cikkek, és ezek miatt folyamatosan érik őket atrocitások. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítást vezetett a nem vagyoni kártérítés mértékével kapcsolatosan. A tanúk beszámoltak arról, hogy a felpereseket ért negatív hatások egyértelműen az alperesi cikkekben megjelentekhez voltak köthetők. Helyesen jutott az elsőfokú

bíróság arra a következtetésre, hogy az alperes több személyiségi jogot sértve nem vagyoni kártérítés megfizetésére köteles.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezés korlátai között bírálhatta felül.

Az elsőfokú bíróság a tényállást e körben helyesen állapította meg, abból helytálló következtetéseket vont le, ezért a másodfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazandó jogszabályokat teljes körűen ismertette, azok közül a másodfokú bíróság az alábbiakra utal.

A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 76. §-a alapján, a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen - egyebek mellett - a becsület és az emberi méltóság megsértése.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés alapján, a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényről állít, híresztel vagy való tény hamis színben tüntet fel.

Elsősorban arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy olyan eljárási szabálysértést, amely a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdései alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályaon kívül helyezését eredményezte volna, nem tapasztalt.

A felperesek által sérelmezett cikkek mindegyike egyaránt érintette az I. és II. rendű felperesek személyét. Az alperesi cikkek alapvetően az I. és II. rendű felperesek érzelmi, illetőleg származási viszonyait kérdőjelezték meg a II. rendű felperes édesapjának irányában. Ennélfogva az alperesi közlések nyilvánvalóan érintették a II. rendű felperes személyét is.

Az I. rendű felperes kétségtelenül közszereplőnek minősül, és a II. rendű felperes is ismert a nagyközönség előtt, tekintettel azonban az alperesi közlések tartalmára, és súlyára, a sérelmezett közléseket közszereplői minőségben sem kellett tűnőnek. A közszereplői státusz nem teremt olyan viszonyt, melynek alapján a közszereplőnek valamennyi vele kapcsolatos közlést el kellene viselnie. Az alperesi közlések sértőek és túlnyomórészt megalázóak voltak, melyekkel szemben a felpereseket a jogvédelem megilleti.

Mivel a közlések valóságtartalmának bizonyítása az alperest terhelte, ez a nyilatkozata ... nyilatkozatainak tekintetében is fennállt. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság helyesen és megfelelő mértékben értékelte ... és ... tanúvallomásait. A rendelkezésre álló és az elsőfokú bíróság által helyesen kiemelt bizonyítékok alapján, a tanúvallomásokkal kapcsolatosan az elsőfokú bíróság okszerű következtetésre jutott a tényállás megállapításakor, ettől eltérő álláspont kialakítását semmilyen más körülmény nem indokolta.

A teljes hatályú apai elismerő nyilatkozatnak a cikkek keletkezési idejénél későbbi megtétele nem befolyásolja az írások valótlan és sértő, valamint megalázó tartalmát. A nyilatkozat egyértelműen igazolta az apaság tényét. Ezzel azonos nyilatkozatot tett a felperes is, melyet az alperes cikkeiben kétségbe vont. Az apa a későbbi nyilatkozatában foglaltakkal ellentétes előadását sem lehetett a felperesek terhére értékelni, figyelemmel arra, hogy a nyilatkozó közléseként feltüntetett tartalomért is felelőséggel tartozik a sajtószerv.

Az elsőfokú bíróság a jogsértésekre tekintettel helyesen állapította meg az emberi méltósághoz és a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogok sérelmét az alperes terhére, és helyesen alkalmazta a további objektív szankciókat is, a Ptk. 84. § (1) bekezdésnek a)-c) pontjai szerint.

A felek részére kézbesített, írásba foglalt ítélet rendelkező részében nem szerepel a további jogsértéstől való eltiltásra vonatkozó rendelkezés, azonban a kihirdetett ítélet, - melynek írásbeli formája az ún. kisítelet - tartalmazta ezt. Erre tekintettel hagyta helyben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint, tekintettel arra, hogy a rendelkező részben foglaltak megítélésénél a nyilvánosan kihirdetett ítéletet kellett alapul venni.

A szubjektív jogkövetkezmény alkalmazása körében az elsőfokú bíróság helyesen döntött a nem vagyoni kártérítés alkalmazásáról, illetőleg annak mértékéről is, a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja, 339. § (1) bekezdése és 355. § (1) bekezdése alapján. Az I. és II. rendű felperesek javára megítélt nem vagyoni kártérítés összege a kialakult gyakorlathoz és az eset körülményeihez képest nem volt eltúlzott mértékű, olyan körülmény nem volt megállapítható, amely annak leszállítását indokolta volna.

A felperesek esetében bekövetkezett sérelmeket a bizonyítékok alapján tényként kellett kezelni, az adott cikkekkel kapcsolatosan felmerült hátrányok megítélésénél nincs értékelhető jelentősége annak, hogy az I. rendű felperes bizonyos megfontolások mentén az alperesi lapnak továbbra is nyilatkozik, esetlegesen vele jó kapcsolatokat ápol. Olyan események, illetőleg történések a perben nem merültek fel, melyekből arra lehetett volna következtetni, hogy a felpereseket ért hátrány nem kifejezetten a sérelmezett cikkekben közöltekkel lenne okozati összefüggésben.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperesek perköltségének viselésére.

A perköltség a felperesi jogi képviselőt a felperesekkel megkötött megbízási szerződés és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontja alapján megillető ügyvédi munkadíjból áll, mely a másodfokú bíróság megítélése szerint nem volt eltúlzott mértékű.

Köteles viselni továbbá az alperes a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2011. június 21.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő